

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka, v právní věci žalobce **K.Q.**, zastoupeného Mgr. Janem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 2, Římská 14, proti žalovanému **Městskému úřadu Planá**, se sídlem Planá, náměstí Svobody 1, zastoupenému JUDr. Ladislavem Jiráskem, advokátem se sídlem Mariánské Lázně, Klíčová 199, za účasti osoby zúčastněné na řízení spolku **Za obnovu obce PÍSTOV**, IČ 01546554, se sídlem Chodová Planá, Pístov 12, s adresou pro doručování Praha 4, V Mokřínách 57/4, o žalobě proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti C.H. o dodatečné povolení stavby na pozemcích v katastrálním území Pístov, obec Chodová Planá, vedené u žalovaného pod sp.zn. VUP/3838/2013,

t a k t o:

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti C.H. o dodatečné povolení stavby na pozemcích v katastrálním území Pístov, obec Chodová Planá, vedené u žalovaného pod sp.zn. VUP/3838/2013, ve lhůtě do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 20.335 Kč, a to ve lhůtě 30-ti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Vlka, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

- I.
Předmět řízení.

Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nečinností žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí o žádosti C.H. o dodatečné povolení stavby na pozemcích v katastrálním území Pístov, obec Chodová Planá, vedené u žalovaného pod sp.zn. VUP/3838/2013.

II. Žaloba.

Žalobce konstatoval dosavadní průběh správního řízení a žalobu odůvodnil tím, že každý správní orgán je povinen vyřizovat věci bez zbytečných průtahů, ve lhůtě přiměřené. Pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, nejpozději do 60-ti dnů, pokud je zapotřebí nařídít ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ. Dodnes žalovaný ani nevyzval stavebníka k doložení nezbytných podkladů pro dodatečné povolení stavby, a nerozhodl v řízení. Byť práce na stavbě zimoviště byly původně zakázány již v prosinci 2012 a řízení o odstranění stavby bylo zahájeno v lednu 2013, dodnes v této věci nebylo vydáno rozhodnutí, byť ze zákona poskytne stavební úřad lhůtu k podání žádosti o dodatečné povolení stavby pouze 30 dnů ode dne zahájení řízení o odstranění stavby. Úřad byl nečinný, když nevydal rozhodnutí do 60-ti dnů, nicméně toto nevydal ani po uplynutí doby delší 20-ti měsíců. Žalobce dále konstatoval, že ve stručnosti sumarizuje výčet nejzásadnějších pochybení a nečinnosti žalovaného úřadu takto: 1) Žalovaný v oznámení zahájení řízení stavebníka „*opomněl*“ poučit o možnosti podat ve stanovené lhůtě žádost o dodatečné povolení stavby, naopak jej chybně vyzval k podání žádosti o změnu stavby před dokončením. I s ohledem na tuto skutečnost tedy již podáním ze dne 5.3.2013 se žalobce domáhal ochrany proti nečinnosti a rozhodnutí o odstranění stavby. Zákonem deklarovanou ochranu však krajský úřad neposkytl, naopak žádost žalobce rozhodnutím ze dne 27.5.2013 zamítl, avšak alespoň poučil v odůvodnění žalovaného o povinnosti stavebníka o možnosti podat žádost o dodatečné stavební povolení a současně o neúčinnosti veřejnoprávní smlouvy. Žalovaný tak učinil teprve dne 23.7.2013, když teprve uvedeného data vyzval C.H. k doplnění podání ze dne 27.2.2013 o žádost o dodatečné povolení stavby do 30 dnů od převzetí výzvy. Od 7.1.2013 do 23.7.2013 stavební úřad byl nečinný a byl tak v prodlení dobu delší 6 měsíců. Tímto nesprávným postupem úřad „*prodloužil*“ C.H. lhůtu a způsobil průtahy v řízení o cca 6 měsíců. 2) Dne 12.8.2013 podal C.H. žádost o dodatečné stavební povolení stavby zimoviště, tato žádost však byla neúplná, nepodložená potřebným podklady, a proto se žalobce opět domáhal vydání rozhodnutí o odstranění stavby. Stavební úřad opět nekonal, dokonce ani po té, kdy C.H. žádost ze dne 12.8.2013 vzal zpět a dne 1.10.2013 podal žádost novou - tedy vlastně ve chvíli, kdy C.H. v zákonné lhůtě 30 dnů nepodal žádost o dodatečné povolení stavby (když tuto fakticky vzal zpět, byť podal novou, avšak několik měsíců po lhůtě). Namísto toho dne 21.10.2013 stavební úřad vyzval C.H., aby znovu doplnil žádost o dodatečné stavební povolení stavby, a poskytl mu lhůtu další lhůtu, tentokrát do 31.12.2013, a řízení přerušil. Tímto nesprávným postupem úřad opět „*prodloužil*“ C.H. lhůtu a způsobil průtahy v řízení o dalších 5 měsíců. 3) Úřad však nekonal ani po té, kdy C.H. nedodržel ani další v řadě lhůt, a to když ani ve lhůtě do 31.12.2013 řádně nedoložil žádost o dodatečné povolení stavby. Úřad měl povinnost neprodleně znovu zahájit řízení a v rozhodnout o odstranění stavby, když stavebník ani po roce od zahájení řízení o odstranění stavby řádně nedoložil žádost. Namísto takového postupu však úřad znovu radikálně pochybil, když bez jakékoliv opory v zákoně a v rozporu s jím vydaným zákazem v

prosinci 2012 sdělil C.H. sdělením pod č.j. 3838/2013/26/VUP, ze dne 29.1.2014, že souhlasí s provedením „*nutných zabezpečovacích prací*“, které však jsou vymezeny tak, že fakticky se jedná o dokončení stavby. Přitom poskytuje lhůtu do června 2014. K podání žalobce a rozhodnutí krajského úřadu své „*sdělení*“ žalovaný zrušil. Při tom vlastně připouští, že stavebník C.H. řádně nedoložil svou žádost, když uvádí, že „*na stavbu je v současné době zpracovávána nová projektová dokumentace, která bude projednána v rámci řízení o dodatečném povolení stavby s dotčenými orgány a účastníky řízení*“. Projektová dokumentace měla být však doložena již s žádostí, případně nejpozději v poskytnuté lhůtě do 31.12.2013. Tímto nesprávným postupem úřad ovšem opět fakticky „*prodloužil*“ C.H. lhůtu k doložení podkladů a způsobil další průtahy v řízení. 4) Žalovaný konečně radikálně pochybil, když namísto rozhodnutí o zamítnutí žádosti o dodatečné povolení stavby žalovaný stavební úřad na základě žádosti stavebníka C.H. ze dne 6.3.2014 rozhodl usnesením č.j. 3838/2013/38/VUP-OST1177, ze dne 11.3.2014 o tom, že znovu prodlužuje do 15.5.2014 lhůtu stanovenou k doplnění podkladu v řízení o dodatečném povolení stavby Zimoviště. Rozhodnutím ze dne 12.6.2014, sp.zn. ZN/218/RR/14, krajský úřad uvedené usnesení jako nezákonné sice zrušil, nicméně stále pouze „*doporučuje*“ žalovanému, aby znovu vyzval stavebníka, dokonce vyslovuje názor, že by měl žalovaný s výzvou rozhodnout opět o přerušení řízení o dodatečném povolení stavby, což povede k dalším průtahům. Celkově tak nezákonným postupem žalovaného a jeho opakovaným pochybením došlo k průtahům řízení již v trvání cca 20 měsíců.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí, neboť je jednak podána opožděně, jednak je nedůvodná. Žalovaný tvrdí a spisem prokazuje, že nebyl v této věci nečinný. Připouští, že ne všechna rozhodnutí byla učiněna zcela správně a v souladu se stavebním řádem. Nečinnost však úřadu s ohledem na genezi věci nelze vyčítat. Žalobce zcela účelově vytrhává některé kroky a úkony žalovaného, či nadřízeného správního orgánu, ze souvislostí a argumentuje jimi, aby vše poukazovalo na nečinnost těchto správních orgánů. Při podrobnějším studiu celého správního spisu však nelze dojít k jinému závěru než, že správní orgány sice v dílčích úkonech částečně mohly pochybit, nicméně rozhodně nebyly nečinné. Jisté chyby lze ve správním řízení, stejně jako v jiných řízeních, pochopit, z tohoto důvodu je správní řízem dvouinstanční a jeho výsledek lze ještě přezkoumat v řízení soudním. Žalobce se v petitu rozhodnutí domáhá vydání rozsudku, aby správní orgán ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení rozhodnutí soudu vydal rozhodnutí o žádosti o dodatečném povolení stavby stavebníka a vlastníka dle žádosti C.H. ze dne 1.10.2013. Tato žádost byla však pouze aktualizací původní žádosti ze dne 12.08.2013. V žalobě pak žalobce napadá, že práce na stavbě zimoviště měly být zakázány již v průběhu roku 2012 a řízení o odstranění stavby bylo zahájeno v roce 2013. Lhůta pro vydání rozhodnutí o odstranění stavby po dobu řízení o povolení stavby neběží. Jednoroční lhůta stanovená v § 80 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), počíná běžet dnem, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, mamě uběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení. Žalobce ve svém návrhu tvrdí, že se podáním ze dne 5.3.2013 již domáhal ochrany před nečinností, kdy jeho žádost o ochranu před nečinností byla žalovaným zamítnuta dne 27.5.2013. Počátek běhu lhůty nelze vztahovat ke dni, kdy stavební úřad poučil stavebníka o tom, že má podat žádost o povolení stavby. Stavebník podal žádost o změnu stavby již dne 27.02.2013 a tato žádost měla být posouzena dle obsahu jako žádost o

dodatečné povolení stavby, když i takový výklad by byl v souladu s vůlí stavebníka. Z tohoto úhlu pohledu pak lhůta k podání této žaloby mamě uplynula doručením rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 28.5.2013, kdy žalobci bylo oznámeno, že vyčerpal všechny zákonné prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu k ochraně osobnosti stanoví. Žalobce v žalobě tvrdí, že se domáhá ochrany před nečinností ve smyslu ustanovení § 80 správního řádu ve věci rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. O jeho návrhu proti nečinnosti ze dne 26.3.2014 rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje dne 12.06.2014, které bylo doručeno žalovanému dne 23.6.2014 s tím, že v tomto rozhodnutí bylo konstatováno, že se usnesení žalovaného ze dne 11.3.2014 ruší a věc se vrací žalovanému k novému projednání. Žalobce tak ani nesplnil podmínku k podání žaloby proti nečinnosti správního orgánu, když nevyčerpal všechny prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu k ochraně proti nečinnosti stanoví. Žalobce ve svém podání absolutně ignoruje, že stavba „Zimoviště skotu“ byla zahájena na základě veřejnoprávní smlouvy ze dne 22.6.2011. Před uzavřením této smlouvy připojil C.H. veškeré potřebné podklady. Na základě žádosti žalobce doručené dne 26.11.2012 provedl žalovaný kontrolní prohlídku dne 13.12.2012. Při tomto místním šetření bylo zjištěno, že stavba je prováděna v rozporu s veřejnoprávní smlouvou a stavební úřad zcela v souladu s ustanovením § 134 stavebního řádu hodlal schválit změnu stavby před jejím dokončením a stavebník byl vyzván, aby o tuto změnu požádal. Dne 18.12.2012 vyzval žalovaný stavebníka, aby zastavil práce na stavbě. Vzhledem k tomu, že do 7.1.2013 stavebník o změnu stavby nepožádal, vydal žalovaný dne 7.1.2013 rozhodnutí v souladu s ustanovením § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), o odstranění stavby a současně jej vyzval k doložení žádosti o změnu stavby ve smyslu § 134 odst. 2 a doložení některých dokladů k zajištění přesnosti a úplnosti podle § 133 odst. 2 stavebního zákona, a to ve lhůtě do 28.02.2013. Dne 27.2.2013 bylo žalovanému doložena změna spolu potřebnými doklady. Dne 13.3.2013 podal žalobce žalovanému podání nazvané „*Odvolání s návrhem na opatření proti nečinnosti, návrh na odstranění stavby*“, datované bylo 5.3.2013. Žalovanému není jasné, kde žalobce již v tomto okamžiku spatřoval nečinnost, když do té doby byl postup žalovaného zcela legitimní a v souladu se stavebním řádem. Stejný den bylo doručeno podání nazvané „*Návrh na odstranění stavby*“. Poté žalobce podal ještě dvě podání ze dne 8. 4.2013, kterými se domáhal určení neplatnosti veřejnoprávní smlouvy a vyjadřoval se k řízení. Dne 10. 4.2013 udělil žalovaný stavebníkovi pokutu za provádění stavby v rozporu s veřejnoprávní smlouvou. Dne 27. 5.2013 postoupil krajský úřad podání žalobce nazvané „*Vyjádření účastníka řízení s návrhem na určení neplatnosti veřejnoprávní smlouvy*“ žalovanému. Dne 28.5.2013 nevyhověl krajský úřad žádosti nazvané „*Odvolání s návrhem na opatření proti nečinnosti*“ a dne 13. 6.2013 vrátil spis žalovanému. Dne 23.7.2013 vyzval žalovaný stavebníka k podání žádosti o dodatečné povolení stavby, když v podání ze dne 7.1.2013 měl chybně vyzvat k podání žádosti o změnu stavby. Je otázkou, zda v tomto směru žalovaný skutečně pochybil, když stavební řád v tomto směru presumuje obě možnosti a z logiky věci obě možnosti jsou přijatelné. Pokud jistá stavba byla legálně povolena, pak její změny vyžadují buď změnu stavby před jejím dokončením, nebo dodatečné povolení stavby se všemi podklady, jako by se jednalo o zcela nové řízení. S ohledem na následné zrušení veřejnoprávní smlouvy jako podkladu pro stavbu se však jeví žádost o dodatečné povolení stavby jako legitimnější. Veškerá vyjádření a podklady však byly součástí předchozího řízení. Dne 12.8.2013 podává C.H. prostřednictvím ing. P.L. žádost o dodatečné povolení stavby. Dne 19.9.2013 žalovaný zrušil veřejnoprávní smlouvu. Dne 23.9.2013 podává žalobce opět námitky s návrhem na odstranění stavby. Dne 26.9.2013 podává žalobce další podání s orientačním výpočtem ochranného pásma zpracovaným Ing. Pavlou Zídkovou. Dne 1.10.2013

podává Ing. L.P. za C.H. aktualizaci žádosti o povolení stavby spolu s projektovou dokumentací a závazným stanoviskem Krajské hygienické stanice Plzeňského kraje. Dne 21.10.2013 žalovaný vyzývá C.H. k doplnění žádosti a přerušil řízení s ohledem na množství požadovaných příloh do 31.12.2013. Je otázkou, zda lze posuzovat žádost C.H. jako novou žádost o dodatečné povolení stavby či o změnu žádosti. Vzhledem k tomu, že žádost ze dne 12.8.2013 nebyla výslovně vzata zpět, domnívá se žalovaný, že se jednalo o změnu žádosti. Proti uvedené výzvě podává 8.11.2013 žalobce opět odvolání s návrhem opatření proti nečinnosti a odstranění průtahů v řízení a nesprávnému úřednímu postupu. Toto odvolání je zasláno účastníkům řízení a dne 26.11.2013 je žalovanému doručeno vyjádření Ing. P.L. zástupce C.H. Dne 29.1.2014 krajský úřad odvolání zamítl. Dne 17.2.2014 byl žalobcem doručen Krajskému úřadu Plzeňského kraje výpočet ochranného pásma stavby z prosince 2013 zpracované Ing. Jarmilou Paciorkovou. Dne 6.3.2014 požádal stavebník o prodloužení lhůty k doložení dokladů z důvodu, že Krajský úřad Plzeňského kraje předal dokumentaci k vydání závazného stanoviska Ministerstvu životního prostředí v Praze. Dne 17. 3.2014 vydal žalovaný rozhodnutí o přerušení řízení, proti kterému se žalobce opět odvolal. O tomto odvolání rozhodl Krajský úřad Plzeňského kraje dne 12.6.2014 tak, že se usnesení žalovaného ruší a věc se vrací žalovanému k novému projednání a rozhodnutí. Následně podává v červenci 2014 žalobce žalobu. Dne 18.8.2014 bylo žalovanému doručeno prostřednictvím Ing. L. (zástupce stavebníka) vyjádření Ministerstva životního prostředí, Vršovická 65, Praha 10 zn. 17544/ENV/14 ze dne 30.6.2014 z hlediska zákona č. 100/2001 Sb. o posuzování vlivů na životní prostředí s tímto závěrem: „*Záměr zimoviště skotu včetně přípojek a komunikací na k.ú. Pístov obce Chodová Planá naplňuje dikci bodu 1.5 (Chov hospodářských zvířat s kapacitou od 50 do 180 dobytčích jednotek (jedna dobytčí jednotka ~ 500 kg živé hmotnosti)) kategorie II přílohy č. 1 k zákonu, a to ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písmena c) zákona. Záměr proto podléhá zjišťovacímu řízení dle zákona. Příslušným úřadem k provedení zjišťovacího řízení je Krajský úřad Plzeňského kraje.*“ Stavební úřad proto dne 19.8.2014 požádal Městský úřad Tachov odbor životního prostředí (dotčený orgán v řízení) o posouzení návrhu stavebníka „*Návrh ochranného pásma Zimoviště skotu Pístov*“ od společnosti NATURCHEM s.r.o. České Budějovice a výpočtu ochranného pásma předaného K. Q., „*Zimoviště Pístov Životní prostředí a ochranné pásmo chovu zvířat*“ které zpracovala Ing. Jarmila Paciorková. Dne 9.9.2014 obdržel SÚ sdělení MěÚ Tachov OŽP, ve kterém mimo jiné sděluje: „*V procesu případné stanovení ochranného pásma zimoviště doporučujeme před snahou o stanovení dostatečně velkého pásma upřednostnit pás zeleně mezi zimovištěm a rodinným domem. V řízení o ochranném pásmu je třeba vyčkat na závěr zjišťovacího řízení.*“ Dne 15.9.2014 SÚ pod čj. 3838/2013/75/VUP-R2423 vyzval stavebníka k podání oznámení záměru u Krajského úřadu Plzeňského kraje odbor životního prostředí, podle přílohy č. 3 zákona č. 100/2001 Sb. O posuzování vlivů na životní prostředí, a to do 14 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Současně řízení přerušil na dobu do 14 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Dne 24.9.2014 byl žalobce nahlédnout do spisu. Dne 2.10.2014 oznámil zástupce stavebníka, že podal žádost na KÚ PK OŽP a přiložil všechny přílohy. Dne 6.10.2014 dále emailem poslal „*Oznámení podlimitního záměru*“ s podacím razítkem KÚ PK OŽP ze dne 2.10.2014. Dne 10.10.2014 podal žalobce dotaz na podání žádosti o zjišťovací řízení ELA, zda ji stavebník doložil. Dne 13.10.2014 pod čj.3838/2013/79/VUP-R2428 vydal SÚ usnesení o přerušení řízení o předběžné otázce vedené u KÚ PK OŽP. Dne 14.10.2014 SÚ sdělením odpověděl na dotaz žalobce ze dne 10.10.2014. Dne 14.10.2014 zn. 20/20 obdržel žalovaný od Mgr. J.V. podání nazvané: „*Opětovná žádost žalobce o odstranění průtahů v řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby*“. Žalobce úřad opět žádá, aby pokračoval v řízení a vydal rozhodnutí o tom, že stavbu nelze dodatečně povolit, a tedy nařídit odstranění

stavby. Dne 16.10.2014 pod zn. 20/20 podal Mgr. J.V. odvolání účastníka řízení do rozhodnutí o přerušení řízení proti přerušení řízení čj.3838/2013/79/VUP-R2428 ze dne 13.10.2014. Dne 21.10.2014 doložil zástupce stavebníka část dokumentace, která je upravena, snížen počet ustájených kusů dobytka na pouhých 33 krav a 16 telat, část stavby bude využita jako sklad zemědělské techniky. Současně byl v kanceláři SÚ sepsán zápis z tohoto jednání. Dne 27.10.2014 požádal žalovaný odbor reg. rozvoje o metodickou pomoc v řízení. Dne 4.11.2014 zn. 20/20 podal Mgr. J.V. „*Opětovná žádost účastníka řízení o odstranění průtahů v řízení s návrhem na vydání rozhodnutí o odstranění stavby*“. Dne 4.11.2014 žalovaný vyrozuměl účastníky řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí čj.3838/2013/79/VUP-R2428 ze dne 13.10.2014. Dne 5.11.2014 bylo žalovanému doručeno Stanovisko MěÚ Tachov odbor životního prostředí k novému záměru Zimoviště včetně skladu zemědělské techniky. Z uvedeného je patrné, že k prodlení s rozhodnutím došlo pouze v jistém slova smyslu po podání dodatečného povolení stavby dne 12.08.2013 do rozhodnutí o zrušení veřejnoprávní smlouvy dne 19.9.2013. Je to právě žalobce, který podává neustálá odvolání i proti rozhodnutí o přerušení řízení, návrhy proti nečinnosti a další procesní námitky, jejichž vyřizování zatěžují zcela zbytečně dotčené úřady a v podstatě šikanuje jejich činnost se zřejmým úmyslem odstranění stavby stavebníka C.H. Je přitom jednoznačné, že žalovaný nijak závažně nepochybil, když postupoval vždy v souladu se správním řádem a vždy včas rozhodoval o námitkách a postoupil spis nadřízenému orgánu po obdržení odvolání. Žalovaný necítí odpovědnost za to, že stavebník nebyl schopen veškeré podklady včas opatřit a je v této souvislosti nutné vzít na vědomí, že lhůty ve správním řízení jsou pro obstarání některých poměrně složitých podkladů v rámci stavebního řízení neúměrně krátké, a proto zde existuje možnost přerušení řízení.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný se snaží problém své nečinnosti vztáhnout toliko k prvému pochybení, tedy vlastně že řádně neučinil úkon v řízení již na počátku, tedy v lednu 2013. S uvedenou dezinterpretací a účelovým výkladem ustanovení s.ř.s žalobce v žádném případě nemůže souhlasit a opakuje, že žalovaný je v řízení od počátku nečinný a opakovaně se dopouští zcela zásadních pochybení, tedy nesprávného úředního postupu, který celé řízení (vždy ku prospěchu stavebníka C.H.) nepřípustně brzdí. Je proto nutno odmítnout domněnku žalovaného, že cca po roce jeho nečinnosti ztrácí žalobce možnost domáhat se ochrany. V červenci 2013 žalovaný průtahy v dosavadním průběhu řízení sice konečně odstranil (a to na základě prvé žádosti žalobce o přijetí opatření proti nečinnosti adresované Krajskému úřadu z 12.3.2013), nicméně po té opět nerozhodl a průtahy tak znovu pokračují, žalovaný je proto znovu nečinný. Z uvedeného důvodu ostatně žalobce podal další návrh na opatření proti nečinnosti, a to dne 7.2.2014, kterému Krajský úřad opět nevyhověl. Žalobce tedy trvá na tom, že před podáním žaloby vyčerpal procesní možnosti v rámci správního řízení a nezbylo mu, než se obrátit na soud. Žalobce dále uvedl, že žalovaný s odvoláním na veřejnoprávní smlouvu ze dne 22. 6.2011 považuje za legitimní postup stavebního úřadu, pokud při místním šetření v prosinci 2012 bylo zjištěno, že stavba je prováděna v rozporu s veřejnoprávní smlouvou a stavební úřad hodlal podle § 134 stavebního řádu schválit změnu stavby před jejím dokončením. Procesní postup žalovaného nebyl namíste, kdy již v té době mělo být správně zahájeno řízení o odstranění stavby. Žalobce v tomto ohledu navíc připomíná, že zmíněná veřejnoprávní smlouva fakticky nikdy nenabyla účinnosti. Rovněž pokud žalovaný považuje své jednání za jednání v souladu se zákonem do

15.3.2013, ani s tímto názorem nelze souhlasit. Pokud totiž konečně dne 7.1.2013 sice rozhodl v souladu s ustanovením § 129 odst. 1 stavebního zákona o odstranění stavby, neměl vyzvat k doložení „*žádosti o změnu stavby ve smyslu § 134 odst. 2 a doložení některých dokladů k zajištění přesnosti a úplnosti dle § 133 odst. 2*“ jak učinil a argumentuje ve svém vyjádření, ale k podání žádosti o dodatečné povolení stavby s doložení potřebných podkladů, což nakonec učinil po intervencích žalobce a poučení ze strany Krajského úřadu v Plzni až v červenci 2013. Ostatně sám žalovaný slovy vedoucí stavebního úřadu M.M. opakovaně deklaroval svou neznalost věcí, čímž „*omlouval*“ svá pochybení, sotva se tedy v rámci tohoto řízení může snažit prezentovat, navíc právně zastoupen, že vlastně postupoval správně. Rozhodující však je, že ani po odstranění prvotních průtahů v řízení, tedy ani po uplynutí lhůty stanovené ve výzvě v červenci 2013, nedošlo vydání rozhodnutí ve věci samé. A jestliže se žalovaný snaží sáhodlouhým výčtem svých úkonů soud přesvědčit o své činnosti, sotva může uspět, neboť tato „*činnost*“, jak patrně, nesměřovala ke kýženému cíli, tedy k rozhodnutí ve věci samé. Žalovaným úřadem provedené úkony byly vesměs nezákonné, v každém případě vždy pouze přispěly k dalším průtahům v řízení. Proto nelze než žalovanému vytknout zcela flagrantní nečinnost a nezákonný postup v konečném důsledku způsobující nepřípustné průtahy v řízení. A jestliže se naopak snaží díl viny přiřknout žalobci (např. že podává „*nesmyslná odvolání do přerušení řízení*“), jedná se o zcela absurdní obranu. Sotva může účastník způsobit průtahy v řízení využitím svého procesního práva napadnout nezákonné rozhodnutí. Argumentace žalovaného je o to absurdnější, uvažíme-li, že krajský úřad vesměs odvoláním žalobce vyhověl.

V.

Vyjádření účastníků při jednání.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních. Žalovaný uvedl, že dne 10.3.2015 došlo ze strany Policie České republiky k zajištění spisového materiálu, a proto žalovaný nemůže do doby vrácení spisového materiálu ve věci rozhodnout.

Osoba zúčastněná na řízení se postavila na stranu žalobce.

VI.

Posouzení věci soudem.

V souladu s ustanovením § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), soud vycházel ze skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle § 79 odst. 1 věta první s.ř.s. ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon (§ 81 odst. 2 s.ř.s.). Soud zamítne žalobu, není-li důvodná (§ 81 odst. 3 s.ř.s.).

I.

Soud má za to, že žaloba nebyla podána opožděně.

Řízení o dodatečné povolení stavby bylo zahájeno dne 12.8.2013, tj. dnem, kdy pan C.H. podal žádost o dodatečné povolení stavby. Ostatně ze stejného okamžiku zahájení řízení vycházel sám žalovaný, který například ve výzvě a usnesení ze dne 21.10.2013 přerušil „řízení zahájené podáním žádosti ze dne 12.8.2013 o dodatečné povolení stavby“, a soudu k řízení o žalobce k důkazu předložil spisový materiál počínaje žádostí pana C.H. ze dne 12.8.2013.

Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.

S ohledem na to, že žalobce podal žalobu dne 22.7.2014, nemohla být podána opožděně, neboť od 12.8.2013 do 22.7.2014 neuplynul ani celý jeden rok.

Opatřením žalovaného ze dne 7.1.2013 bylo oznámeno zahájení řízení o odstranění stavby avšak v rozporu s ustanovení § 129 odst. 2 věta druhá stavebního zákona žalovaný „v oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka nepoučil o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby“. Ke správnému poučení došlo teprve na základě intervence Krajského úřadu Plzeňského kraje uvedené v jeho usnesení ze dne 28.5.2013, a to opatřením žalovaného ze dne 23.7.2013. Vzhledem k tomu, že k podání žádosti pana C.H. o dodatečné povolení stavby došlo až dne 12.8.2013, nemohlo být řízení o dodatečné povolení stavby zahájeno dříve.

II.

Soud má dále za to, že žalobce bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, jak vyžaduje ustanovení § 79 odst. 1 věta první s.ř.s.

Takovým prostředkem je na základě ustanovení § 80 správního řádu institut opatření proti nečinnosti.

Žalobce dne 7.2.2014 podal „žádost o opatření proti nečinnosti“. O této žádosti bylo rozhodnuto příkazem Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 20.3.2014, č.j. RR/1231/14, ve kterém bylo krom jiného uvedeno: „V řízení o dodatečném povolení stavby pod č.j. 6046/2012/07/VUP č.j. 3838/2013, které bylo zahájeno podáním žádosti o dodatečné povolení stavby dne 27.2.2013, stavební úřad vyzval C.H., aby doplnil žádost o dodatečné povolení stavby, a zároveň stavební úřad řízení o dodatečném povolení stavby usnesením přerušil. Proti usnesení o přerušení řízení podal K.Q. zastoupený Mgr. J.V. odvolání. Krajský úřad dne 29.1.2014 pod č.j. RR/476/14 o odvolání rozhodl a dne 10.2.2014 vrátil spis stavebnímu úřadu. Vzhledem k uvedenému s přihlédnutím k § 65 odst. 1 správního řádu, kdy lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1 správního řádu, v tomto případě tedy dnem podání žádosti o dodatečné povolení stavby, která neměla předepsané náležitosti a trpěla vadami, a kdy lhůta pro vydání rozhodnutí neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo, stavební úřad v této věci nebyl nečinný“.

Výzvou a usnesením žalovaného ze dne 21.10.2013 byla panu C.H. stanovena lhůta k doplnění žádosti do 31.12.2013. Tedy lhůta více jak dvou měsíců. Usnesením žalovaného ze dne 11.3.2014, č.j. 3838/2013/38/VUP-OST1177, byla tato lhůta prodloužena do 15.5.2014, tedy na lhůtu v konečném důsledku skoro 7 měsíců dlouhou.

Nejvyšší správní soud v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 14.1.2014, č.j. 7 Ans 10/2012-46 (dostupné na www.nssoud.cz a publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 3013/2014), pod bodem 45 a 47 odůvodnění uvedl, že „*Mají-li soudy efektivně poskytovat ochranu těm, kteří se brání proti průtahům ve správním řízení způsobeným nečinností správního orgánu, není možné připustit, aby správní orgány mohly svoji případnou nečinnost eliminovat zneužitím institutu přerušení správního řízení a zablokovat tak zásah soudu, neboť je představitelné, že i to může být nezákonnou nečinností. Opačný závěr by v řadě případů činil ze žaloby na ochranu proti nečinnosti slepou municí, jejímž použitím by nebylo možno dosáhnout účinků, které požaduje žalobce a které zamýšlel zákonodárce. Odepření účinné soudní ochrany by protiřečilo čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Uvedený názor je tak pro rozšířený senát zcela nepřijatelný. Podstatou sporu v tomto bodě tedy není otázka možnosti přezkoumání zákonnosti rozhodnutí o přerušení řízení (s následkem zrušení takového rozhodnutí), ale otázka, zda k přerušení řízení došlo věcně důvodně a po rozumu zákona (a správní orgán tedy nečinný není), anebo zda přerušení řízení je nedůvodné nebo účelové a správní orgán je užil jen jako jakýsi procesní paraván, který má zastřít porušování povinnosti „vyřizovat věci bez zbytečných průtahů“ (§ 6 odst. 1 spr. ř.)“.*

Soud má za to, že tyto závěry zcela dopadají i na řízení správní, resp. řízení o ochraně před nečinností podle § 80 správního řádu, neboť bez posuzování Nejvyšším správním soudem zmíněných otázek, by tento institut ztrácel svůj smysl.

Krajský úřad se těmito otázkami vůbec nezabýval, vycházel pouze z prostého znění ustanovení § 65 odst. 1 věta čtvrtá, podle kterého lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci přestává běžet již dnem, kdy nastal některý z důvodů uvedených v § 64 odst. 1, a neskončí dříve než 15 dnů ode dne, kdy přerušení řízení skončilo. Za této situace je nezbytné považovat žádost žalobce o opatření proti nečinnosti za bezvýsledně vyčerpaný prostředek. Další průběh správního řízení, které nebylo ukončeno ani ke dni vydání tohoto rozsudku, je toho prostým důkazem.

Nad rámec uvedeného je nezbytné uvést, že žalobce podal dne 9.6.2014 a dále dne 3.11.2014 „*opětovné žádosti o odstranění průtahů řízení*“. Z obsahu správního spisu předloženého žalovaným nevyplývá, že by na tyto žádosti bylo jakkoli reagováno.

III.

Lhůty pro rozhodnutí jsou ve správním řádu uvedeny v ustanovení § 71 odst. 1, podle kterého je správní orgán povinen vydat rozhodnutí bez zbytečného odkladu, a dále v odstavci 2 téhož ustanovení, podle kterého pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvláště složitý případ, b) nutná k

provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

Řízení o dodatečné povolení stavby je upraveno v ustanovení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Podle těchto ustanovení stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti. Jde-li o stavbu vyžadující stavební povolení, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o stavební povolení. Jde-li o stavbu vyžadující ohlášení, žadatel předloží podklady předepsané k ohlášení. Jde-li o stavbu vyžadující pouze územní rozhodnutí, žadatel předloží podklady předepsané k žádosti o územní rozhodnutí. V řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Účastníky řízení o dodatečném povolení stavby jsou osoby uvedené v § 109, a pokud je v řízení posuzováno umístění stavby nebo změna oproti územnímu rozhodnutí, rovněž osoby uvedené v § 85. Na uplatňování námitek účastníků řízení o dodatečném povolení stavby se obdobně použijí ustanovení o uplatňování námitek v územním a stavebním řízení. Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.

Pro řízení o dodatečné povolení stavby je typické, že břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně skutečností, které je nezbytné v průběhu tohoto řízení ověřit, neleží na správním orgánu, nýbrž na žadateli.

Pokud žadatel nebude tvrdit pro rozhodnutí podstatné skutečnosti, nebo svá tvrzení nedoloží, správní orgán jej v přiměřené lhůtě vyzve k doplnění tvrzení či předložení důkazů, resp. dokladů, a po uplynutí této lhůty o žádosti bez zbytečného odkladu rozhodne.

Je-li vydávána výzva k odstranění nedostatků žádosti podle § 45 odst. 2 správního řádu, může správní orgán řízení usnesením přerušit. Přitom musí respektovat ustanovení § 64 odst. 4 věta první správního řádu, podle kterého lze řízení přerušit na dobu nezbytně nutnou.

Řízení o dodatečné povolení stavby tedy není řízením, u kterého by nebylo možné dodržet lhůty stanovené správním řádem pro rozhodnutí, a u kterého by nemělo být rozhodnutí vydáno ani po 19 měsících, jak je tomu v nyní souzeném případě.

Žalovaný usnesením ze dne 13.10.2014, č.j. 3838/2013/79/VUP-R2428, přerušil řízení o dodatečném povolení stavby „do doby ukončení řízení o předběžné otázce, které probíhá

ohledně stavby u Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí, tzn. do doby ukončení zjišťovacího řízení případně do doby vydání stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí“.

Krajský úřad Plzeňského kraje vydal dne 20.10.2014 sdělení, ve kterém vyslovil, že panem C.H. oznámený záměr „*Zimoviště skotu vč. skladu zemědělské techniky, přípojek a komunikací nemůže mít vliv na životní prostředí a veřejné zdraví, a proto nepodléhá zjišťovacímu řízení dle zákona*“.

Krajský úřad Plzeňského kraje rozhodnutím ze dne 26.11.2014, č.j. RR/4504/14, k důvodnému odvolání žalobce zrušil usnesením žalovaného ze dne 13.10.2014, č.j. 3838/2013/79/VUP-R2428.

Z jakého důvodu nebylo v dalších více jak třech měsících do doby rozhodnutí soudu vydáno žalovaným rozhodnutí, není vůbec zřejmé. Je tudíž nezbytné uzavřít, že žalovaný je v řízení o dodatečné povolení předmětné stavby bezdůvodně nečinný. Soud tak ve své podstatě nedospěl k jinému závěru, než zástupce veřejné ochránkyně práv.

Nad rámce uvedeného je nezbytné uvést, že nečinnost žalovaného nelze omluvit zajištěním spisového materiálu Policií České republiky, ke kterému mělo dojít týden před rozhodnutím soudu, ani podáním žádosti žalobce o náhradu škody. To samé platí pro vedení soudního řízení o žalobě proti nečinnosti či důvodných opravných prostředcích podávaných žalobcem v průběhu správního řízení na odstranění nečinnosti žalovaného. Žádná z těchto skutečností není důvodem pro nečinnost správního orgánu. Je povinností správního orgánu rozhodovat ve lhůtách stanovených správním řádem. Za tím účelem je v případě nutnosti předložit spisový materiál jinému orgánu povinností správního orgánu zajistit si například fotokopii spisového materiálu a v řízení dále pokračovat, resp. činit úkony nezbytné pro to, aby ve věci mohlo být včas rozhodnuto.

Tvrdí-li konečně žalovaný, že „*necítí odpovědnost za to, že stavebník nebyl schopen veškeré podklady včas opatřit*“, je nezbytné uvést, že v řízení o dodatečné povolení stavby je důsledkem nečinnosti žadatele neprodlené vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na dodatečné povolení stavby, nikoli důvod pro nečinnost správního orgánu.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud podle § 81 odst. 2 s.ř.s. rozsudkem žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o žádosti a stanovil mu k tomu lhůtu třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Tato lhůta není delší než lhůta, kterou určuje zvláštní zákon, neboť podle § 71 odst. 3 správního řádu, pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně, je správní orgán povinen vydat rozhodnutí nejpozději do 30 dnů od zahájení řízení, k nimž se připočítává doba a) až 30 dnů, jestliže je zapotřebí nařídit ústní jednání nebo místní šetření, je-li třeba někoho předvolat, někoho nechat předvést nebo doručovat veřejnou vyhláškou osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, nebo jde-li o zvlášť složitý případ, b) nutná k provedení dožádání podle § 13 odst. 3, ke zpracování znaleckého posudku nebo k doručení písemnosti do ciziny.

S ohledem na to, že řízení o dodatečné povolení stavby bylo zahájeno již dnem 12.8.2013, tj. před více jak 19 měsíci, má soud za to, že pan C.H. měl dostatečný časový prostor pro to, aby v řízení o dodatečném povolení stavby tvrdil a prokázal skutečnosti uvedené v ustanovení § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, a žalovaný měl dostatečný časový prostor pro to, aby prokázání či neprokázání těchto skutečností ověřil. Dodatečně stanovenou lhůtu 30 dnů pro vydání rozhodnutí o žádosti je proto nutné považovat za lhůtu přiměřenou.

VIII. Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč, a odměně advokáta za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobce podal žalobu a repliku k vyjádření žalovaného, a jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když se advokát zúčastnil soudního jednání. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak odpůrci přísluší náhrada ve výši 12.400 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za čtyři úkony částku ve výši 1.200 Kč. Náklady řízení dále spočívají náhradě jízdních výdajů. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 328/2014 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč. Advokát uskutečnil cestu Praha-Plzeň a zpět v délce 186 km. Sazba základní náhrady proto činí 688 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, při průměrné spotřebě 5,43 litru motorové nafty na 100 Km, jak vyplývá z fotokopie technického průkazu použitého motorového vozidla, výše průměrné ceny za 1 litr, tj. 36,10 Kč u motorové nafty (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 328/2014 Sb.), při ujetí 186 km (spotřebováno 10,1 litru motorové nafty) činí 365 Kč. Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Advokát cestou k soudnímu jednání Praha-Plzeň a zpět promeškal čas v rozsahu 5 půlhodin, a proto soud žalobci přiznal částku ve výši 500 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je advokátem, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 3.182 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 20.335 Kč. Soud nepřiznal žalobci náhradu za úkon právní služby porady s klientem, ke které mělo dojít téhož dne, kdy bylo advokátem převzato zastoupení, neboť porada s klientem je součástí úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu. Soud žalobci nepřiznal náhradu za úkon právní služby spočívajícím v „podání žalobce k ochraně proti nečinnosti žalovaného jako nezbytná podmínka podání žaloby“, neboť se

jedná o náklad správního, nikoli soudního řízení. Úkon je činěn na základě normy správního práva, správního řádu, a je adresován správnímu orgánu. Náklady správního řízení se v rámci rozhodování o nákladech soudního řízení nehradí. Obdobně je tomu například i v řízení o žalobách proti rozhodnutím správních orgánů, kde je podmínkou pro podání žaloby také vyčerpání všech řádných opravných prostředků ve správním řízení, avšak náklady odvolacího řízení nejsou považovány za náklady soudního řízení.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 17. března 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová